

komme ud over de Vanffeligheder, som fra Regeringens Side ere stillede i Vejen for en Ordning af dette Forhold ogsaa i Købstæderne.

Jeg finder altsaa, at der er god Grund for Kommunen til at paatage sig Afløsningen af denne Byrde, og jeg har sagt Grunden hvorfor. Men jeg har paa den anden Side en anden Opfattelse end den, jeg har hørt af Ordføreren for Flertallet, af, hvad Afløsningen egentlig skal gaa ud paa. Jeg anser nemlig Afløsningen for ikke at være andet end en Afløsning af Pligten til at yde Offer og af de paagældende Embedsmænds Ret til at kræve Offer. Denne Ret udstrækker sig til alle konfirmerede Menighedsmedlemmer. Men naar det er kun Retten, der bliver afløst, og Pligten, der overtages af Kommunen, følger deraf — og det forekommer mig ogsaa at være det naturlige —, at der dermed ingenslunde følger et Forbud mod at yde de Herrer geistlige en frivillig Gave ved Højtider. Jeg vilde anse det for at være en Urimelighed at ville forhindre Medlemmerne i en Menighed, hvor der virkelig er et godt Forhold mellem Præst og Menighed, fra ved en eller anden højtidelig Lejlighed, navnlig ved Julen, frivillig at sende Gaver til Præsten, naar de finde, at han kan trænge til dem. Jeg finder, at det vilde være aldeles mærkværdigt, hvis man troede at kunne gennemføre et saadant Forbud, og hvis man skulde straffe den paagældende Præst, hvis han modtog Gaverne. Jeg anser altsaa Højtidssofrets Afløsning kun for en Afløsning af de geistliges og Kirkebetjentes Ret til at kræve noget og af Pligten til at yde noget. Deri adskiller jeg mig altsaa væsentligt fra den ærede Ordfører for Flertallet, som har udtalt sig i modsat Retning, og jeg maa da bemærke, at hvis det er Meningen, maa det virkelig optages i Loven, at det er forbudt de geistlige at modtage nogen som helst Gave. Naar jeg tidligere som Medlem af Folketinget har været med til at behandle en Præstelønningslov, har ogsaa det Spørgsmaal været fremme. Man var den Gang ikke bange for at stille et saadant Forbud op, men det førte heller ikke til noget. Efter min Overbevisning vil det praktisk heller ikke kunne lade sig gennemføre uden i høj Grad at vække Uvilje.

Min Opfattelse med Hensyn til Højtidssofrets Afløsning har jeg altsaa nævnt, men ganske anderledes stiller jeg mig rigtignok med Hensyn til Afløsningen af Accidensofret og Accidenserne. Jeg kan i den Henseende fuldstændig slutte mig til den Begrundelse, som Mindretallet har givet i Betænkningen, og som det ærede 11te kongevalgte Medlem (S.

N. Hansen) i Dag er fremkommet med. Jeg fatter ikke, at det kan være nogen Opgave for vedkommende Samfund — jeg skal foreløbig lade det staa hen, hvilket Samfund, man her sigter til — at ændre den naturlige Ting, at der, naar man faar en Forretning udført, ogsaa skal ydes et Vederlag derfor. Vi have jo saa mange andre Tilfælde, hvor man tyr til en eller anden Statsembedsmand og maa betale derfor. Jeg ser i og for sig intet unaturligt i, at man ved Dielse, Børnedaab og Begravelse yder noget i Vederlag for den Ulejlighed, man forvolder vedkommende Embedsmand. Det er nemlig min Opfattelse, at der ikke for Tiden er nogen absolut Pligt til at betale derfor, det er i alt Fald for den paagældende geistlige Embedsmand en Ret, som han ikke kan eksekvere; hvis vedkommende ikke vil betale ham, vil han saa meget vanffeligt ved at faa noget ind alene af den Grund at der, mig bekendt, ikke eksisterer noget Reglement eller Bestemmelse for, hvad der skal ydes i hvert enkelt Tilfælde. Det er en Sag, som i sig selv forekommer mig at være saa naturlig. Naar man f. Eks. ved Konfirmation har haft et Barn til Undervisning, eller hvis man bliver viet, eller faar et Barn døbt, eller en Præst holder Sigtaale over en kær afdød, er det dog naturligt, at man, hvis man har Raad dertil, giver et passende Vedderlag derfor, og det er mig heller ikke bekendt, at der nogen Stinde i større Omfang har været nogen Strid om hele denne Side af Sagen. Men jeg er for saa vidt enig med Ordføreren for Flertallet deri, at jeg i og for sig ikke skulde have noget imod, at hele dette Forhold blev afløst, og at alle disse Udgifter bleve udførte gratis, dog selvfølgelig med det samme Forbehold, som jeg tog med Hensyn til Højtidssofret, at det dermed ikke forhødes, at man tager imod noget Vedderlag, men at det fremdeles bliver en aldeles frivillig Sag. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Samfundet paa en Gang skulde overtage denne Byrde, og endmindre kan jeg finde det rimeligt eller billigt, at Kommunerne skulde paatage sig en forholdsvis meget betydelig Byrde for at fri de enkelte for disse Udgifter. Det er ikke smaa Summer, her er Tale om. Hvis jeg ikke tager fejl, drejer Accidenser og Accidensoffer sig for Købstæderne og Landet om ca 1/2 Million Kr. aarligt, og her i Kjøbenhavn, hvor jeg antager, at Præsterne væsentlig ere henviste til at have deres Indtægter — foruden af Præstepengene — af Accidenserne, antager jeg, at det omtrent vil blive et lignende Beløb. Det er vistnok ikke opgjort, men det er dog sikkert et meget betydeligt Beløb; det kan der